

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКЕ
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 72 0 К 024683 17 Кжж
Бањалука, 29.05.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и др Вељка Икановића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптужених Д.Т. и К.Н., због кривичног дјела проневијере из члана 348. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Бањој Луци изјављеној на пресуду Окружног суда у Бањој Луци број 72 0 К 024683 16 Кжж од 19.10.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 29.05.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Бањој Луци и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 72 0 К 024683 16 Кжж од 19.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Градишци број 72 0 К 024683 15 К 2 од 16.11.2015. године (која је донесена након поновљеног суђења), оптужене Д.Т. и К.Н. оглашене су кривим да су починиле кривично дјело проневијере из члана 348. став 3. у вези са ставом 1. („Службени гласник Републике Српске“, број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), за које им је изречена условна осуда, којом им је утврђена казна затвора у трајању од по 4 (четири) мјесеца, са роком провјере од 2 (двје) године.

У жалбеном поступку, Окружни суд у Бањој Луци је пресудом број 72 0 К 024683 16 Кжж од 19.10.2017. године, уважавањем жалбе браниоца оптужених, преиначио пресуду Основног суда у Градишци број 72 0 К 024683 15 К 2 од 16.11.2015. године, тако што је, на основу одредбе члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужене ослободио од оптужбе да су починиле предметно кривично дјело. Истом пресудом, на основу члана 100. став 1. ЗКП РС, одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, док је на основу члана 108. став 4. ЗКП РС, оштећено предузеће М. К. са имовинско-правним захтјевом упућено на парницу.

Против ове пресуде жалбу је изјавио окружни јавни тужилац у Бањој Луци због битне повреде одредаба кривичног поступка и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, другостепена пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или да се иста преиначи тако што ће се оптужене огласити кривим.

У писменом одговору на жалбу тужиоца, бранилац оптужених је предложио да се та жалба одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбу и одговор браниоца на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из следећих разлога:

Неосновани су приговори жалбе тужиоца, да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер супротно жалбеним приговорима, нема противријечности изреке и разлога пресуде, а такође је побијана пресуда дала разлоге о свим одлучним чињеницама. Сасвим је друго питање што се жалбом оспорава валидност датих разлога о одлучним чињеницама, међутим, приговорима таквог карактера се у суштини оспорава правилност оцјене доказа, што представља приговор чињеничног карактера, због чега ће овај суд оцјенити основаност тих приговора у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Наиме, жалбом се приговора да је погрешан закључак побијане пресуде у погледу чињенице да нема доказа да су оптужене починиле кривично дјело проневијере из члана 348. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, тврдњом да из финансијског вјештачења, као и из исказа саслушаних свједока, неспорно произилази да се у радњама оптужених стичу сва битна обиљежја кривичног дјела за које се терете.

Изнесени жалбени приговори нису основани. Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима изнесеним у жалби тужиоца, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су прихваћени и на претресу пред другостепеним судом, те изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да нема доказа да су оптужене починиле кривично дјело проневијере из члана 348. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме, жалба подвргава критици оцјену доказа коју је извршио другостепени суд, дајући своје виђење самог догађаја које је засновано на хипотетичкој претпоставци о договору оптужених да почине кривично дјело, недоследном и непотпуном налазу вјештака финансијске струке и занемаривању доказа којима се доводи у сумњу подлога за ово вјештачење. У том смислу жалба, без реалног упоришта критикује став суда о томе да вјештак није цијенио на правилан начин материјално задужење и раздужење, а сам тужилац се не опредјељује према важној, од суда утврђеној чињеници, да је трећи кључ од продавнице био у посједу директора предузећа.

Супротно томе другостепени суд правилно подвргава критици и оправдано не прихвата налаз и мишљење вјештака финансијске струке. Све то доводи у везу и са одбранама оптужених и смјешта у оквир одвијања самог животног догађаја, са њиховим обавезама које се од њих нужно очекују у датој ситуацији и пропустима који им се стављају на терет оптужбом.

Оваквом оцјеном доказне грађе суд прво изводи правилан закључак да постојање претходног договора и намјере за прибављање противправне имовинске користи не произилази из доказа који су понуђени од стране оптужбе. Околност да су оптужене заједно радиле у двије смјене, предавале једна другој смјену, биле материјално задужене и у другарским односима, је управо оно што се и очекује од запослених у једном предузећу, а не говори о било каквом договору за извршење кривичног дјела, који жалба њима на основу тога импутира.

Што се тиче налаза вјештака, као окоснице оптужбе и жалбе тужиоца, овај суд налази да је другостепени суд правилно разријешо сва кључна питања која овај налаз третира. У том смислу правилно закључује да вјештак није ни у основном ни у допунском налазу утврдио вриједности, количине и врсте робе којима су оптужене биле задужене у спорном периоду. Ако се има у виду да се оптуженим ставља на терет да су присвојиле разне робе у одговарајућој вриједности и готовог новца у одређеном износу, ово је значајно питање јер чини подлогу за квалитетно и потпуно давање налаза. Вјештак није утврдио структуру и врсту штампе, њену вриједност, те је пропустио да цијени поврат штампе, при чему по овом основу чак утврђује и мањак у износу од 1.253,20 КМ и то према рачуну који је испостављен након што су оптужене престале радити, због чега нису ни биле у могућности књижити тај рачун. Осим тога, финансијски вјештак налази и да оптужене нису у трговачкој књизи евидентирале пренос између киоска број 1850/31 у висини од 60,45 КМ и нивелацију цијена број 135 од 26.01.2010. године у висини од 245,65 КМ. Међутим, како су оптужене престале са радом код оштећеног предузећа дана 23.01.2010. године, то објективно нису ни биле у могућности да изврше наведене евиденције.

О свему томе побијана пресуда је дала јасне, увјерљиве и логичне разлоге које у свему прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге.

Према томе, како у конкретном случају спроведени докази не упућују на несумњив закључак да су оптужене починиле предметно кривично дјело, то је, по оцјени овог суда, другостепени суд, правилно поступио када их је ослободио од оптужбе, услед недостатка доказа, а на основу одредбе члана 298. зачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога жалба тужиоца није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић